

بیان اسامی با و بدون اعمال محدودیت زمانی ۴ ثانیه در کودکان طبیعی ۲/۵ تا ۴ ساله فارسی زبان اراک

عصمت رضائی^{۱*} (M.Sc)، یونس امیری شوکی^۲ (M.Sc)، افسانه عرشی^۲ (M.Sc)

۱ - دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی همدان، دانشکده توان بخشی، گروه گفتار درمانی

۲ - دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی درمانی ایران، دانشکده توان بخشی، گروه گفتار درمانی

چکیده

سابقه و هدف: واژه‌ها به عنوان ابزارهایی نمادین برای برقراری ارتباط به کار می‌روند. کودکان در مسیر رشد و تکامل زبان، ابتدا اسامی را فرا می‌گیرند و در این دوره، بسامد کاربرد اسامی بیش از سایر انواع کلمات است. با توجه به اهمیت اسامی در روند رشد زبان، این پژوهش با هدف جمع‌آوری بخشی از داده‌های هنجاری برای آزمون تصویری بیان اسامی و بررسی توانایی بیان اسامی (با و بدون اعمال محدودیت زمانی ۴ ثانیه) در کودکان طبیعی ۲/۵ تا ۴ ساله فارسی زبان اراکی انجام گرفت.

مواد و روش‌ها: این پژوهش، یک مطالعه توصیفی-تحلیلی از نوع مقطعی است. ۱۱۰ کودک طبیعی ۲/۵ تا ۴ ساله (۵۶ پسر و ۵۴ دختر) از مهدکودک‌های شهر اراک انتخاب شدند. در این بررسی، آزمون تصویری بیان اسامی مورد استفاده قرار گرفت.

یافته‌ها: میانگین امتیازات بیان اسامی (با و بدون اعمال محدودیت زمانی ۴ ثانیه) در گروه‌های سنی ۲/۵، ۳، ۳/۵ و ۴ ساله، به ترتیب افزایش پیدا کرده است و میانگین‌های امتیازات در بین تمام گروه‌ها، به غیر از گروه‌های ۳ و ۳/۵ ساله، با یکدیگر تفاوت معنی‌داری دارند. همچنین میانگین امتیازات بیان اسامی در تمام گروه‌های سنی، با اعمال محدودیت زمانی کاهش پیدا کرده است.

نتیجه‌گیری: توانایی بیان اسامی در ۴ گروه سنی مورد مطالعه با یکدیگر تفاوت دارد. آزمون تصویری بیان اسامی می‌تواند این تفاوت را نشان دهد. همچنین، اعمال محدودیت زمانی ۴ ثانیه درجه دشواری آزمون را افزایش می‌دهد. علاوه بر آن، میانگین امتیازات بیان اسامی با اعمال محدودیت زمانی ۴ ثانیه می‌تواند برای ارزیابی کودکان دچار اختلالات زبانی مختلف مورد استفاده قرار بگیرد.

واژه‌های کلیدی: بیان، زبان، کودکان

مقدمه

اسامی را مقوله‌ی غالب در مراحل اولیه کسب واژگان به شمار می‌آورند و معتقدند اسامی، زودتر از افعال و سایر مقوله کلمات فرا گرفته می‌شوند و بیش‌تر مربوط به اشیاء کوچک و عینی می‌شود [۲].

فرایند نامیدن خود شامل سه مرحله‌ی بازشناسی شیء، فعال‌سازی معناشناختی و دست‌یابی واژگانی است [۳، ۴].

پیش از آن‌که کودک بتواند اولین کلمه را بیان کند، باید نسبت به آن شناخت لازم را به دست آورد. آنگاه کودک برای هر یک از مفاهیم ذهنی، یک برچسب کلامی اختصاص می‌دهد و آن‌ها را در قالب الفاظ و واژه‌ها بیان می‌کند [۱]. حامیان نظریه گرایش به واژگان اسمی (Noun-bias theory)